

AVRAMESCU, VASILE

n. 18 decembrie 1873, Cuveșdia (com. Șiștarovăț), jud. Timiș-Torontal (azi, jud. Arad)

d. 16 februarie 1949, Arad (înhumat în Radna)

S-a născut în familia dascălului Moise Avramescu și a Emiliei (născută Mihailovici). A urmat școlile primare și secundare în Arad, Oradea și Timișoara.

În perioada 1891-1896 a urmat Facultatea de Drept și Științe politice a Universității „Ferencz József” din Budapesta. Tot la această instituție își susține și teza de doctorat în științe juridice (1900). Pe parcursul studiilor universitare a fost bursier al Fundației „Emanoil Gojdu”, fiind coleg cu Iuliu Maniu, Aurel Vlad, Sever Ispravnic ș.a.

Își începe stagiatura în 4 ianuarie 1897, când se înscrie în Baroul din Szeged, pentru ca în perioada 10 aprilie 1899-4 martie 1901 să își facă practica în cancelaria avocatului arădean Sigismund Nemeș (Nemess Zsigmond). Își depune censura de avocat la Curtea de Casație din Budapesta, iar din 1 iunie 1901 devine avocat definitiv. Se stabilește în Radna, unde își deschide propriul birou de avocat.

Se căsătorește cu Victoria Suci, sora avocatului și liderului politic român Ioan Suci. Relația cu acesta, dar și statutul profesional dobândit în localitățile limitrofe Radnei îl determină să se implice în activitățile de organizare a vieții sociale, economice și culturale ale românilor de aici.

În timpul războiului este mobilizat cu gradul de căpitan în rezerva Regimentului 93 Infanterie. Evenimentele din luna octombrie 1918 îl găsesc la Comandamentul Liniilor Ferate din Arad. De aici trece direct la Consiliul Național Român, făcând parte din echipa însărcinată să organizeze și să redacteze statutele Gărzilor Naționale Române. Este numit referent prezidențial la Comandamentul suprem al Gărzilor.

A organizat CNR din cercul electoral Radna și a condus Gărzile Naționale de aici. Căpitanul Vasile Avramescu este desemnat delegat al Gărzii Naționale din comitatul Arad la Marea Adunare Națională de la Alba Iulia, alături de Ioan Montani și Vasile Simion.

A fost desemnat primul președinte român al Tribunalului din Arad (1919-1921). Timp de trei luni și jumătate (mai-august 1920) a condus cu delegație prefectura județului Arad, după demisia lui Iustin Marșieu.

Începând din 1 aprilie 1921 și până la 1 mai 1937 când se pensionează, a deținut funcția de avocat șef al Serviciului Contencios Regional Arad. A avut și cancelarie avocațială în Arad, unde și-au făcut practica mulți avocați tineri în perioada interbelică.

Se implică în activitățile de aplicare a reformei agrare din 1921 în județul Arad și nu numai, colaborând cu Ministerul Agriculturii și Domeniilor.

Din 1 aprilie 1937 devine directorul sucursalei Arad a Institutului Național de Credit Agricol, funcție care îi creează neplăceri, fiind considerată incompatibilă cu statutul meseriei de avocat.

A îndeplinit și funcția de consilier în Ministerul Justiției în mandatul lui Nicolae Titulescu, cu atribuții în cunoscutul „proces al optanților”.

A fost decorat cu Ordinul *Coroana României* și cu medalia *Răsplata Muncii pentru învățământ*, clasa I.

A publicat lucrarea *Instituția cărții funduare* (1920) la cererea și cu finanțarea Ministerului Agriculturii și Domeniilor.

Unul dintre fiii săi, Aurel Avramescu, ajunge membru al Academiei Române, un important nume în ingineria românească.